

Bästa Cristina Husmark Pehrsson,

Sverige har ett väl utvecklat socialförsäkringssystem. Grunden för det systemet är att medborgarna solidariskt via skatten ska betala för den ekonomiska trygghet vem som helst kan behöva om hon till exempel blir sjuk. Detta är rimligt.

Men i vissa fall har systemet blivit felkonstruerat däri att en del av betalningsbördan inte lagts på hela skattebetalarkollektivet, utan på en viss grupp särskilt utpekade. Så är det när det gäller sjukersättning, ty de första två veckornas sjuklön betalas inte solidariskt av hela folket, utan av den som råkar ha anställt den sjuka.

Det finns ingen reson i detta. Knappt någon sjukdom har med jobbet och arbetsgivaren att göra. Varför ska en arbetsgivare betala för att en anställd skadat sig i en ishockeymatch eller blivit förkylningssmittad av sina barn som fått snuvan med sig hem från dagis? Det hade varit rimligare att idrottsklubben eller dagiset betalade sjuklönen.

Dessutom drabbas arbetsgivaren ofta orimligt hårt. Ta taxiåkaren med en insjuknad anställd. Plötsligt halveras intäkterna och räcker bara till en lön. Då tvingas arbetsgivaren gå utan lön i två veckor för att den sjuke ska få den ersättning staten bestämt att åkaren ska betala. Men om åkaren själv blir sjuk är det ingen annan som betalar sjuklönen åt honom, utan den får han själv stå för. Blir det krona vinner den anställde och blir det klave förlorar arbetsgivaren.

Egentligen borde arbetsgivarna inte betala någon sjuklön alls. Ett oavvisligt krav är dock att sjuklöneperioden halveras från två veckor till en.

Vänliga hälsningar